

A Delboldus eruditione & pietate insignis, primò monachus Lobienſis ordinis S. Benedicti fuit, & omnes homines ad uerā religionem & uitæ innocentiam hortatus eſt. Itaq; factum, ut communi conſenſu præſul Traiectenſis creatus fuerit. Eam eccleſiam ducentos & amplius annos Carolus Magnus multis priuilegijs & opibus exornarat, atq; finitima loca ei ſubiecerat. Cum autem Holandiæ comites repugnarent, atq; alios ad defectionem pellicerent, S. Henricus Imperator, uirtutibus Adelboldi impuſus, uetera priuilegia Traiectenſib. confirmauit, atq; author extitit, ut finitimi comites & nobiles iuramentum olim prætitum renouarent. Imperatores optimi optimos Episcopos eligebant, atque ſperabant eorum authoritate & exemplo finitimos homines in uera pietate conſeruari poſſe. Hiſce etiam potentiam addebant, non ut pompam huius ſæculi imitarentur, ſed ut impios & repugnantes coercerent. Hinc factum ut eius temporis præſules opibus inſignes, plurima templa, monaſteria, & ſacras ædes in ſua ditione ædificarint, & multis redditibus donarint. Poſtea autem crescente ambitione, auaritia, & ſaſtu, munitiones & arces Episcopii erexerunt, atq; arma tractare cœperunt. quo factum ut principes & comites irritati, Eccleſia bona inuaderent, atq; ſua iura ſeruentius perſequerentur. Id quod maxime in Traiectenſi Episcopatu patet, qui hodie magna ex parte Holandiæ comitibus & Brabantia ducibus ceſſit. Scripſit Adelboldus uitam S. Henrici præterea librum de laude S. Crucis, & alium de laude beatæ Virginis, atq; reliqua tam metro quam proſa, ut ſuo tempore ob eruditionem in magno loco extiterit. Monſt. lib. 3. Geſ. in Bibliotheca.